

RÓZSA ENDRE

A gömb árnyéka nyúlánk

*Ki tudja még, mi minden szabadul ránk!
A gyorsal szemben rohan vonatunk,
de elhúz – s mi helyben rostokolunk.
Darázs sehol – s már belénk mart a fullánk.*

*Mindenki arcán bosszúság s ború ráng.
Az állapotos nő is mi vagyunk:
magzat-úrt szülünk s lelaffad hasunk.
Alkonyattájt a gömb árnyéka nyúlánk.*

*Már a vágyunk is fölöttébb esendő.
Hiába ragyog ránk a póre emlő,
halfarkú sellő jobbra, balra sem lő.*

*Marad tehát a furtonfúrt „előre!”
De forr bennünk a cifra-cefre lőre,
s a végzettel évődve és évődve
csóvát vetünk a rogyanó tetőre.*

*Uncsi világ ez, uncsi.
Legjobb föld alá bukni.*

Pont ő ne tudná mindezt? Ő ne?!

Az ősök mozdulatai

*Tudod, hogyan kell vetni a magot?
Állj meg egy pillanatra!
S hogyan kaszálják a kalászt – tudod?
Gyarló a szó. És gyatra.*

*Aki keresztet vet – a keresztjét ne féltsd.
Két kezét
ne parancsold a magasba;
járjon a jobb – pokolba, mennyekéért,
és vízszintesen is:
balról, nyílt szívvel, jobbra.*

*Melledre írtad – hosszabbítsd-e meg
négy évtájjig kereszted?
Laza a szár már, megereszkedett.
Öröklétedből ezt kerested.*

*De őrizd jól: mint vetik a magot.
Emlékezzél az iker mozdulatra:
peng a kasza, ahogy suhogtatod
jobbról, nagy ívben, balra!*

Mediterráneum

*Elsápad idővel az emlék,
a hajnali hold halaványabb.
Nem hat rám semmi jelenlét:
jövőmből a múlt szele árad.
Ha büszke vitorla hajóz el a ködben,
ha a gyertya lobog – s a hiánya se döbbsz,
kicsikarni a kortalan „így vagy időtlen”-t –
ez az, mit a szív heve vágyhat.*

*Telítődik a nappal az éjjel,
a szákból a hal kificáncol.
Ezerszer ezernyi a fényjel,
s te mit sem tudsz a világról.
Csak akkor igézne a csalfa szirének,
ha a szikla magánya felé visz az ének,
s a végtelen éjszaka szél-odújából
csend csillaga ég – s te hiányzol!*